

ВІД РОСИ І ДО РОСИ

том був німець чи японець?

— О, німець, то... Тут у нас в селі під час окупації один німець сказав місцевому чоловіку, щоб той доставив записку до ляндрірта в Гоцу. Для оперативності дав йому велосипед. Стоїть той дядько і дивиться. Німець раз щось шварготнув, другий. А потім як вжарить дядька канчуком по спині. Так той до самих Курозван біг з велосипедом на плечах. Чому не їхав? Та не вмів. За Польщі велосипеда рідко хто мав на селі. Ось така історія. Але щодо порядку і пунктуальності, то є хороший місцевий приклад.

І розповіли мені про німця молодшого покоління. Родом з Приволжя, служив на Україні. Одружився. Приїхав у Русівель. Тут колгосп виділив подружжю квартиру. Німецьку пунктуальність взяли тоді, коли підійшли до жнив, і Генріх Фрідріхович Шульд почав ремонтувати старого комбайна. Не ладилося. Але Гена, як його тут зовуть, врешті-решт домігся свого. І працювати почав по-ударному, показуючи зразки справді високої дисципліни і пунктуальності, чого вимагає і від свого помічника, правда, без канчука.

Село трудиться до сьомого поту, до твердих мозолів. Йому ніколи вдаряться в політичні баталії, мітингувати. Головна політика тут, в по-

Один з ударників жнив — шофер Микола СВЧУК.

тиме немало гроші. А і чергові електрики.

жнивність потрібно чимось годувати. От і вигода обопільна. Добрі слова чули про пенсіонерів Тетяну Каленюк, Устину Климчук, Меланію Зарічнюк, Одарку Чумак, Євдокію Бондар, Надію Божок. Їхнім напруженням рукав не звикати до праці. А от школярам хороше хліборобський екзамен. Їх тут немало, хто очисає і пересушує зерно: Андрій Морозюк, Олександр Анфілов, Віталій Багрій, Наталія Васкевич, Галина Назар, Аня Шевчук, Аня Зарічнюк та багато інших їх молодих напар-

...30 липня. Звичайний буденний день, наповнений по вінця турботами, яких багато в жителів села. Хай він надовго залишиться добрим спомином в жителів Русівля і Пашуків. Вони заслужили і теплого слова щирої подяки. Злагоди і чітко також працювали управління сільгосп-підприємства, інженерна служба.

Коли цей матеріал був підготовлений до друку, з «Променя» надійшло повідомлення — жнивня завершено, за винятком збирання вики та гречки.

Ці знімки, вважайте, вже хроніка. Хроніка одного літнього спекотного дня, на які були щедрі нинішні жнива. Що можна про них сказати? Мабуть. Всевишній змілюстився над Україною і допоміг гарною погодою зібрати вирощений хліб, щоб хоч цього року не побиралися за кордонами, не платили за те, що росте на нашій щедрій землі, валютою, і не вживали при нагоді оте звичне «несприятливі погодні умови».

А наша розповідь про один день жнив 30 липня в сільгоспдприємстві «Промінь», про його трудівників, дорослих і малих, досвідчених і початкуючих. Найкрасномовнішу характеристику дав їм голова правління Євген Антонович Ільченко.

— Молодці! Від роси і до роси працюють. Люди розуміють — це ж хліб. Та ще й який!

В цьому ми і самі пересвідчилися, побувавши разом з головним агрономом господарства Олександром Марковичем Паламарчуком на жнивних полях Русавля і Пашук. Він розповідав про сорти і врожайність, технологію. Звісно, про те, що найбільше хвилює спеціаліста. А нас, перш за все, цікавили люди, загорілі, обвітрені, чії обличчя і руки покриті пилюкою жнивного поля, вперемішку з содоним потом і остиюками. Вони робили буденну роботу, тяжку і благородну, не нарікаючи на труднощі (а ми ними ситі по горло!). Зібрати хліб — ось що було на першому плані.

Цього разу ми не побачили ні лозунгів, ні соцзобов'язань, ні виступів агіткульбригади. Бу-

ла виснажлива тяжка хліборобська робота. І навіть не кожний погоджувався, щоб зупинити на хвилину техніку і сфотографуватися: дорогим був час. І в молодих, і в старих. На хлібному полі і на току зійшлися не одне покоління.

Але найстаршим серед механізаторів все ж таки був Степан Панасович Паламарчук. Його знайшли за Пашуками, під Хмельниччиною, на вієвному полі. Розлогий ландорідного колосся, а посеред нього старенький СК-4 із «зонтиком». Про Степана Панасовича не скажеш, що вже дід. Як підмітив один русівельський жартівник «[Побрий, помий і до молодичь...». Кремезний в плечах, жвавий, так і силе жартами. Розповів про історію СК-4. Двадцять років вже комбайну, а на ходу. Давно його хотіли розібрати та списати. Вже й ліве колесо хлопці до ставка затагнули. Та Степан Панасович на своєму настояв — відремонтую. Що й зробив. А взагалі комбайнером 25 років. І внуки до цієї справи привчає. Правда, вони, як каже дід, «городські», але кожного сезону то один, то інший допомагає. Цього разу — десятикласник Олег за штурвалом.

— Нічого, хай помнуть хвостик! — жартує Паламарчук.

Хай. За сімдесят дід добре наробився, і війни трохи приховів, і дітей виховав, і онуків навчає праці та й мисливець вправний. Ось тут, на 56-гектарному масні, ми й сфотографували Степана Панасовича з його помічником внуком Олегом. Буде приємний споминок про літо.

...Юрій Українець, фотознімок якого вміщений на першій сторінці, 30 липня лідував серед комбайнерів. Намолот становив 344 тонни. З ким би не говорили, чули одне:

— От Юру сфотографувати треба. Молодець, старється...

Зупинялася «Нива». А слідом прямувала ще одна — батькова. Михайло Українець утримував друге місце в негласному змаганні, поступившись перед молодістю і наполегливістю сина. До речі, про Юру. Живує десятий рік. З них сідмий один русівельський комбайнер. Відколи закрипили за особистим транспортом, впевнено тримається у трійці лідерів. Як бачимо, характер бути в лідерах, вже виробився.

Ще коли на току вели ми розмови на різні теми: і про економіку, і про політику, про наше життя і господарювання, зайшов один з водіїв.

— Отакі порядки, — почав. — Вчора привіз у Рівне ячмінь. Кажуть: «Пшеницю приймаємо, ячмінь — ні. Везіть у Клевань. День вгробив...

— Ми виростили, зберемо все, відправимо, як колись казали, в засіки держави, — підтримав розмову Євген Антонович Ільченко, — а там все по-старому. Або гонять цих водіїв, як зайців з одного пункту в інший, або, врешті, згноять врожай. Ті ж самі люди залишилися в переробних структурах. Хіба вони подумують про розширення площі елеватора?

— Цікаво було б, як би на Україні Президен-

това Політика тут, в полі, де дозрів хліб. Буде він зібраним, буде й міцною економіка кожної сім'ї, всієї держави. Це добре розуміє селянин. Прізвища тих, хто не жаліє своїх сил на збірній врожаю, можна називати й називати. Це комбайнери Микола Васкевич, Леонід Ботан, Володимир Сребродольський, жаткарі Адам Самолук, Дмитро Папко, шофери Михайло Євчук, Василь Ярошук, Анатолій Чапайло.

А загляньте на тік. Тут в основному пенсіонери і діти. Що їх покликала сюди? Звичайно, і допомогти господарству, і заробити. Адже кожен кілограм зерня коштува-

в інших їх молодих напарників. Вступаючи в новий навчальний рік, вони з повним правом можуть відрапортувати, що в хлібі-92 є і їх посильна праця. Це ж можуть сказати і два Валентини — одинадцятикласники Бедричук та Прокопчук, яким довірено трудитися на ДКУ.

Несправедливо буде, коли не згадаємо ще кілька прізвищ. Зокрема механіків току Михайла Бондара і Дмитра Сондака. Це за них лежить вся відповідальність за те, щоб безвідмовно працювала наявна техніка, щоб найменша поламка була усунута в мінімально короткі строки. Не полишають своїх робочих місць

завршено, за винятком збирання вики та гречки. Валовий збір зерна становить близько 4.000 тонн, 820 тонн його продано державі і повністю виконане замовлення. Кожен гектар видав в середньому по 40,5 цнт хліба.

Серед комбайнерів призові місця розподілилися так: Юрій Українець — намолотив 533 тонни зерна, Микола Васкевич — 460 тонн, Михайло Українець — 450 тонн. Найбільше перевезли хліба Василь Ярошук — 680 тонн, Михайло Євчук — 600 тонн, Василь Пархомчук — 521 тонну.

З трудовою перемогою Вас, хлібороби, з щедрим урожаєм!

Ім, молодим, надовго запам'ятаються жнива-92.

СТОРІНКУ ПІДГОТОВЛЕНО НА ЗАМОВЛЕННЯ І КОШТИ КОЛЛЕКТИВНОГО СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПІДПРИЄМСТВА «ПРОМІНЬ» ЖУРНАЛІСТАМИ ЄВГЕНОМ ЛАНОВЦЕМ ТА АНАТОЛІЄМ ЯКИМЧУКОМ.